

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.158 van 14 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DEN BOSSCHE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, dient op 22 december 2006 een asielaanvraag in.

Op 17 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 6257 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 januari 2008 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 11 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(…)

Overwegende dat de betrokkene op 22 december 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 maart 2007. Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op 19 oktober 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 januari 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven die hij reeds naar voren bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag waarbij opgemerkt moet worden dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 januari 2008. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt dat hij in 1996 leerling was aan een school in Gardiz, waarbij opgemerkt moet worden dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat dit niet zou zijn, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het op geen enkele wijze de conclusies van de Belgische asielinstanties weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een attest van de Afghaanse ambassade en een taskare naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen;(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van de motiveringsplicht, machtsoverschrijding

1. De motivering in de bestreden beslissing

“Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven die hij reeds naar voren bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag waarbij opgemerkt moet worden dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29 januari 2008.

Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt dat hij in 1996 leerling was aan een school in Gardiz, waarbij opgemerkt moet worden dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat dit niet zo zou zijn, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het op geen enkele wijze de conclusies van de Belgische asielinstanties weerlegt.

Overwegende dat de betrokkene een attest van de Afghaanse ambassade en een taskara naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. "

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven." Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.³

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Op grond van de kwestieuze motivering wordt de motiveringsplicht ernstig met de voeten getreden.

Zoals vermeld werd door verzoeker op 26.06.2008 een nieuwe asielaanvraag ingediend. Bij beslissing d.d. 11.07.2008 werd deze aanvraag geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Nochtans is de brief waaruit blijkt dat verzoeker in 1996 leerling was aan een school in Gardiz een nieuw document.

Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald wordt om de aanvraag van verzoeker te weigeren. Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Ten tweede omdat de stelling dat er geen nieuwe elementen aangehaald werden, neerkomt op een té summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering tot in overwegingname van zijn asielaanvraag.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.

In casu is de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd.

"Dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen.."

"7
Dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, wordt op zich niet betwist in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Afghanistan, hetgeen wel degelijk blijkt uit de feiten.

Omtrent de subsidiaire bescherming wordt niet gemotiveerd. Verzoeker welke afkomstig is uit Afghanistan kan zoals blijkt nochtans niet terugkeren en dient daarom minstens de subsidiaire bescherming te genieten. De weigering van de subsidiaire bescherming wordt alleszins niet afdoende gemotiveerd."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld, dat de gemachtigde handelde conform artikel 51/8 Vreemdelingenwet, dat verzoekers uiterst vage en summiere beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing, dat de gemachtigde zorgvuldig en grondig te werk is gegaan en dat de uiteenzetting niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.3. In de repliekmemorie blijft verzoeker erbij dat hij bij zijn tweede asielaanvraag een bewijsstuk heeft bijgebracht dat hij bij het indienen van de eerste asielaanvraag niet had bijgebracht, hetgeen een nieuw gegeven is waaruit blijkt dat hij wel uit Afghanistan afkomstig is en er dus ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade, want zijn eerste asielaanvraag werd enkel afgewezen omdat hij niet voldoende kon aantonen van Afghanistan afkomstig te zijn.

2.1.4. Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker kent dus de redenen die aanleiding hebben gegeven voor de weigering tot in overwegingname van zijn asielaanvraag zodat de beslissing voldoet aan de door verzoeker ingeroepen evenredigheidsvereiste.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en bepaalde gegevens anders interpreteert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn tweede aanvraag een nieuw element aanbracht, namelijk een brief waaruit blijkt dat hij in 1996 leerling was aan een school in Gardiz en waaruit volgens hem blijkt dat hij uit Afghanistan afkomstig is, zodat er ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade, zodat de subsidiaire bescherming hem had moeten worden toegekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee documenten heeft ingediend bij zijn tweede asielaanvraag en met betrekking tot deze documenten verklaringen heeft afgelegd. Met betrekking tot het eerste document, een bewijs van inschrijving aan de “Abdolvakil (Shahid)” school in 1996 stelt de bestreden beslissing dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat dit niet zo zou zijn, dat verzoeker een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft en dat het op geen enkele wijze de conclusies van de Belgische asielinstanties weerlegt. Met betrekking tot het tweede document, een attest van de

Afghaanse ambassade en een taskara stelt de bestreden beslissing dat verzoeker deze documenten reeds naar voren heeft gebracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker betwist de motieven betreffende dit tweede document niet in zijn verzoekschrift, zodat enkel wordt ingegaan op de motieven betreffende het eerste document.

Gelet op artikel 51/8 Vreemdelingenwet moeten de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. In casu betreft het een document waaruit zou blijken dat verzoeker in 1996 in een school in Afghanistan was ingeschreven.

Verzoeker voert in het middel aan dat dit document een nieuw element uitmaakt omdat het bewijst dat hij uit Afghanistan afkomstig is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de eerste aanvraag van verzoeker werd afgewezen omdat verzoeker zijn recente afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken. De Raad stelt vast dat in de bestreden wordt overwogen dat verzoeker opnieuw ingaat op de motieven die hij reeds naar voor bracht tijdens zijn eerste asielaanvraag en dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat het niet zo zou zijn dat verzoeker in 1996 een leerling was aan een school in Gardiz. Tevens wordt overwogen dat verzoeker een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft en dat het op geen enkele wijze de conclusies van de Belgische asielinstanties weerlegt. De Raad stelt vast dat deze motivering niet onwettig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker zet immers noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemoire uiteen waarom hij dit document niet eerder naar voor had kunnen brengen, of op welke wijze dit attest een nieuw element zou uitmaken. Hij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Het begrip nieuwe gegevens heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en waarmee verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Verzoekers argument dat hij zijn gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij op basis van de gegevens waarover zij beschikt, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich uitsluitend gebaseerd op het gebrek aan nieuwe gegevens om de beslissing te nemen.”

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat gelet op artikel 51/8 Vreemdelingenwet, de beschouwingen van verzoeker niet meer zijn dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen die niet kunnen worden aangenomen.

2.2.3. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat de minister kan verweten worden dat zij op onzorgvuldige wijze haar beslissing voorbereidt aangezien zij zich baseert op een motief dat manifest onjuist is.

2.2.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel voor de minister van Migratie- en asielbeleid de verplichting inhoudt haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte documenten en argumenten van verzoeker in ogenschouw heeft genomen doch beslist heeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken die verantwoorden dat verzoekers tweede asielaanvraag in overweging zou worden genomen. Verzoeker maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.